

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku M. M.

przy uczestnictwie M. S., B. S., M. M., J. H., J. J., S. J., P. S., S. S., M. H., D. H., W. H. i J. H.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 grudnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej uczestników M. S., B. S. i M. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek uczestników M. S., B. S., M. M. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. S., B. S. i M. M. – uczestnicy postępowania z wniosku M. M. o ustanowienie służebności drogi koniecznej złożyli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 maja 2018 r., zmieniającego zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 grudnia 2017 r. poprzez ustanowienie służebności drogi koniecznej wg wariantu nr 2a i 2b opinii sądowej z dnia 29 stycznia 2014 r. w miejsce wariantu nr 4 tejże opinii.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy ustanowienie szlaku służebności niegwarantującego właścicielom nieruchomości [...] dogodnego i bezpiecznego dostępu do drogi publicznej oraz naruszającego interes społeczno-gospodarczy i zasady współżycia społecznego na skutek naruszeń przepisów prawa procesowego i materialnego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. Wywód skarżących stanowi powtórzenie argumentacji na poparcie ich stanowiska dotyczącego stanu faktycznego sprawy, odmiennego od ustaleń przyjętych przez Sąd odwoławczy. Skarżący nie wykazali, w jaki sposób przytoczone argumenty natury faktycznej wiążą się – w ich ocenie – z naruszeniem określonych norm prawnych, nie wymienili również konkretnych przepisów prawa, których naruszenie doprowadziło do wydania rażąco nieprawidłowego rozstrzygnięcia. Taki sposób uzasadnienia czwartej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest niewystarczający, nie pozwala bowiem Sądowi Najwyższemu na prześledzenie toku rozumowania skarżących. Ponadto należy wskazać, że na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. oparcie skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustaleń faktycznych jest niedopuszczalne.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.